

КЛАСИЦИ ЗА ДЕЦУ И МЛАДЕ

БРАНИСЛАВ НУШИЋ

АУТОБИОГРАФИЈА

Pi-press, 2021.

ПРЕДГОВОР

Ја мислим да уопште нема смисла писати предговор аутобиографији. Ако живот човечји и има какав предговор, он је тако интимне природе да се о њему уопште и не пише. Али се мени предговором ваља оправдати што сам предузео овај посао – писање биографије – којим се обично баве пропали политичари, прогнани владари, беспослени пензионери, бивше дворске даме и чланови академије наука. И ето, тога оправдања ради, ја морам ову прву главу посветити предговору.

У једно доба, настала је била читава хајка на мене. Све што је добило свраб за писање узело је да се чеше о мене, тако да сам постао био нека врста писменог задатка за све оне који су – то се већ разуме – почињали критиком своја литерарна вежбања. Сви су они и на сав глас тврдили: да ја немам ни духа ни талента. Како су ми на тај начин створили донекле репутацију човека без духа и талента, поче се шапутати да ми та репутација даје

довољно квалификација за члана академије наука и уметности, те сам свакога часа могао очекивати да будем и изабран. Па, како сваки академик мора да изради своју аутобиографију – и како је нашим академицима за тај посао потребно по неколико година, па их има који су и умрли а тај толико велики и важан посао нису довршили, те се ни дан-данас ништа не зна ни о њиховом животу ни о њиховом раду на науци – то сам одлучио да за времена приберем грађу за свој животопис.

Ето, то ме је, углавном, руководило када сам сео да пишем ову књигу.

Опис свога живота отпочео сам са рођењем, налазећи да је то најприроднији почетак. Полазећи од тога факта, ја се нисам упуштао у ствари које су претходиле моме рођењу, пошто о томе вероватно и нема никаквих података. Аутобиографију сам завршио женидбом, налазећи да после женидбе човек и нема аутобиографије.

Уосталом, време од рођења до женидбе и јесте један период (са много потпериода) у историји човековој. Онако, отприлике, као што у историји Срба време од досељења на Балканско полуострво до пропасти царства на Косову чини један велики период са много потпериода. Чак би се и у животу човековом тај период од рођења до женидбе могао, као и у историји, звати период „од досељења до пропасти”. Као што би се и период који затим настаје могао тако лепо и у животу, као и у историји, назвати: период „робовања и патњи”.

Стога сам се ја и задржао само на прво-
ме периоду: од досељења до пропасти. Даљи
опис мога живота поверио сам једноме своме
пријатељу, врло талентованоме и отменоме
господину, за којег сам се уверио да ниједну
ствар не казује онако како је она била, већ је
увек допуњује, намешта и замазује не би ли је
улепшао. Такви су људи необично подесни за
биографије књижевника и уметника, јер је код
тих биографија правило да се свака ствар тако
улепша како би велики покојник потомству
изгледао што узвишенији и што племенитији.
Биографи књижевника и уметника имају у
томе погледу необичну сличност са машамода-
ма и кројачицама. И код њих постоји онај кро-
јачки укус: „Ово вам лепо стоји!” те биографију
тако кроје и дотерују како би што лепше стојала
ономе о коме пишу. Ако је дами ружан струк,
кројачица ће направити хиљаду машница да
га покрије; ако је књижевнику ружна прошлост,
биограф ће измислити хиљаду анегдота да је
замаже. Ако дама има мало грбава леђа, кро-
јачица ће јој измислити такав крој да се то и
не опази; ако уметник има мало грбав морал,
биограф ће измислити таква објашњења да ће
такав морал изгледати као врлина.

Сећам се, на пример, једнога случаја ко-
јега сам ја савременик и сведок а који сам
затим прерађен читао у биографији.

Лирски песник Н. Н. једно јутро, трештен
пијан, срео се са својим будућим биографом.
Велики покојник бивао је често пута у животу

свиња, али је овом приликом нарочито био забрљавио, тако да није умео чак ни кућу да нађе.

– Слушај, пријатељу – рећи ће он, посрћући и наслањујући се свом тежином на будућег биографа – они што су пили са мном напустили су ме, стоке божје, па нема ко да ме одведе кући. А ја, видиш, знам на небу да нађем Великог Медведа, али своју кућу не могу никако да нађем!

Та је епизода у биографији (*Успомене на покојној Н. Н.*) гласила овако:

„Једног јутра, срео сам га суморна и брижна; чело му је било мутно, а очи – оне очи којима је он тако дубоко понирао у душу човеку – биле су пуне неког чудног израза бола и прекора. Кад сам му пришао, он се ослони на мене и рече ми:

– Посрћем, посрћем кроз живот, јер су ме сви пријатељи напустили. Ах, лакше ми је наћи путе небеске но стазе живота. Осећам се усамљен, поведи ме, поведи ме!”

И на то је биограф надовезао свој опширан коментар, објашњавајући дубину мисли у овим речима покојниковим.

У биографији једног сликара читао сам како је у животу имао тешких неприлика услед сукоба застарелих погледа нашега друштва са његовом узвишеном уметношћу. Ове су неприлике чак имале утицаја и на сам правац рада његовог. Дотле портретиста Рембрантових боја и манира и композитор замашних инвенција, прешао је одједном на пленер пун сунца

и светлости. Међутим, мени је познат један од тих сукоба његове узвишене уметности са застарелим погледима друштва. Он је седео код једног кројача, који му је за четрдесет динара месечно, сем собе, давао свако јутро по једну кафу и уз то му бесплатно пеглао панталоне. Из благодарности према тој пажњи, он је израдио портрет кројачев и његове жене. Вероватно том приликом, настало је и мало ближе познанство између њих, те му је од тога доба кројачева жена служила као модел. И кројача није нимало бунило када би затекао своју жену са позоришним шлемом на глави и копљем у руци, у положају Паладе Атине, али су се у њему побунили застарели погледи нашега друштва када ју је једном затекао у положају спартанске краљице Леде а сликара крај ње као лабуда. Том приликом је кројач, без обзира на то што ће доћи у сукоб са узвишеном уметношћу, тако испребијао лабуда како може само један човек застарелих погледа учинити. Оном истом утијом којом му је свако јутро пеглао панталоне испеглао му је овом приликом ребра, а шиваћом иглом система *Синџер и комџ*. толико га избо да је сликар морао шест недеља лежати у болници, и од тога доба је сасвим напустио портрете и композиције а одао се пленеру, искоришћујући као моделе краве, козе и ждребад, уверен да на тај начин неће доћи у сукоб нити са застарелим погледима нашега друштва нити пак са љубоморним кројачима.

То исто, само мало друкчије, и са једним композитором. Читао сам му биографију, по којој је у његовој активности, после првих снажних и емотивних композиција, настала била извесна стагнација, после које је компоновао литургију. Биограф ту стагнацију објашњава недаћама брачнога живота, јер га његова бивша супруга није умела довољно да разуме. Композитор је имао да спреми једну сопранисткињу за извесно соло у једној својој композицији. То је спремање нешто подуже трајало и, на крају, сопранисткиња изгледа да је добро схватила соло, али га композиторова жена није схватила. И место аплауза и ките цвећа, што је сопранисткињу очекивало на концерту, композиторова је жена, на главној проби, разбила о њену главу нов новцат кишобран. И после тога случаја, а услед тога што га супруга није довољно разумела, настала је она стагнација у композиторовој активности, после које је компоновао литургију, и то не толико из осећања побожности колико што је судијама врховнога суда, приликом бракоразводне парнице, дао реч да ће компоновати нову литургију ако спор у његову корист реше.

Ето, тако се кроје хаљине великих људи; ето, тако се пишу биографије у кројачким радњама за израду биографија. И то је добра страна тих биографа, коју историја књижевности прилично искоришћује, али ти биографи имају и једну рђаву страну, коју пошто-пото треба сузбити или је бар онемогућити. Ти биографи, наиме, имају обичај да се после смрти кога по-

знатијег човека увуку у његову кућу и са једном полицијском ревношћу испретурају му фиоке и све хартије и хартијице које се по кући налазе. Но и то им је мало, већ развију праву судску истрагу, те почну по целој свету прибирати покојникова писма, школске сведоџбе, признанице и сва друга документа, па их затим, са истрајношћу једнога пасиониранога иследника, дешифрирају, коментаришу, објашњавају, обрћу речи, премећу реченице и, на крају крајева, на основу нових података, тако измолују покојника и тако преврну биографију, која је дотле била написана, да бивша биографија личи просто на преврнут капут, са грудним џепом који је с леве стране груди прешао на десну, са новом сомотском јаком и са новом поставом. Јер ваља знати да те биографске кројачке радње не кроје само нове биографије, већ врше и све остале послове: прерађују старе, пеглају, ваде флеке, преврћу их и крпе тамо где се на којој биографији појавила рупа.

Ја се, на пример, сећам биографије једнога нашег заслужног човека, признатога научника, професора Стојана Антића, која је у своје време била сасвим уљудно написана и коју је, као што сам чуо, и сам покојник, док је био жив, прочитао у једном календару и није се бунио против ње. По тој биографији, покојник се родио 1852. године у Петровцу, од мајке Ангелине и оца Миљка, који је био свињарски трговац. Стојан је свршио основну школу у Петровцу, нижу гимназију у Пожаревцу, вишу и Велику школу

у Београду. Како је по струци био природњак, то му је одмах, чим је постао наставник, додељено да предаје немачки језик и гимнастику, и у том правцу је развио толико своју делатност да је чак и израдио једну исцрпну научну студију о траговима српских речи у санскритском језику.

На двадесет година доцније, пошто су се биографи дочепали разних његових приватних писама, ја сам на основу „нових података“ читао сасвим другу и другачу његову биографију. По тој новој биографији, покојник се није звао Стојан, него Спира; он је погрешно носио презиме Антић, јер његово је презиме у ствари Николић. Његова се мајка није звала Ангелина, јер му је то била маћеха, већ Марија; његов се отац није звао Миљко, већ Мијат, и није био свињарски трговац, већ поп. Покојник се Спира није родио у Петровцу, у пожаревачком округу, већ у Рековцу, јагодинском округу; нижу гимназију није учио у Пожаревцу, већ у Јагодини; Велику школу није учио у Београду, јер је свршио ратарску школу у Краљеви. Као наставник није предавао немачки језик и гимнастику, већ хришћанску науку и нотну певање. Покојник није писао студију о траговима српских речи у санскритском језику, већ о утицају шума на климатске односе.

Мене, верујте, не би изненадило када би ти биографи, на основу података које су сабрали из писама и других својеручних написа, који би заостали иза смрти кога великог човека, утврдили да покојник уопште није ни постојао. Јер

САДРЖАЈ

ПРЕДГОВОР	5
ОД РОЂЕЊА ДО ПРВОГА ЗУБА	19
ОД ПРВОГА ЗУБА ДО ПАНТАЛОНА	31
ЧОВЕК У ПАНТАЛОНАМА	49
СУЂАЈЕ	65
ШКОЛОВАЊЕ	77
ОСНОВНА ШКОЛА	89
ХРИШЋАНСКА НАУКА	99
СРПСКИ ЈЕЗИК	105
ИСТОРИЈА	119
ГЕОГРАФИЈА	133
ЈЕСТАСТВЕНИЦА	143
СТРАНИ ЈЕЗИЦИ	151
МАТЕМАТИКА	159
ФИЗИКА И ХЕМИЈА	177
МРТВИ ЈЕЗИЦИ	187
ПРВА ЉУБАВ	199
ПРВА И ПОСЛЕДЊА ПЕСМА	207
ДРУГА ЉУБАВ	223
ОД ТРЕЋЕ ДО ЗАКЉУЧНО ДВАНАЕСТЕ ЉУБАВИ	231

Q. b. f. f. s.	247
ТАМНИЦА	261
ВОЈСКА	273
БРАК	287
НЕИСПИСАНА ГЛАВА	297
ПОГОВОР	299

Библиотека *Класици за децу и младе*

Бранислав Нушић
АУТОБИОГРАФИЈА

Издавач:
Pi-press, Пирот

За издавача:
Драгана Пејић-Ранђеловић

Уредник:
Соња Жикић

Лектура и коректура:
Јована Митић

Дизајн корица:
Владимир Манчић

Техничка припрема:
Соња Жикић

Штампа:
Pi-press, Пирот

Тираж: 1000

ISBN 978-86-6023-457-7

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-94

НУШИЋ, Бранислав, 1864-1938

Аутобиографија / Бранислав Нушић. -
Пирот : Pi-press, 2021 (Пирот : Pi-press). - 310
стр. ; 21 см. - (Едиција Класици за децу и
младе)

Тираж 1.000.

ISBN 978-86-6023-457-7

COBISS.SR-ID 44754185

